

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

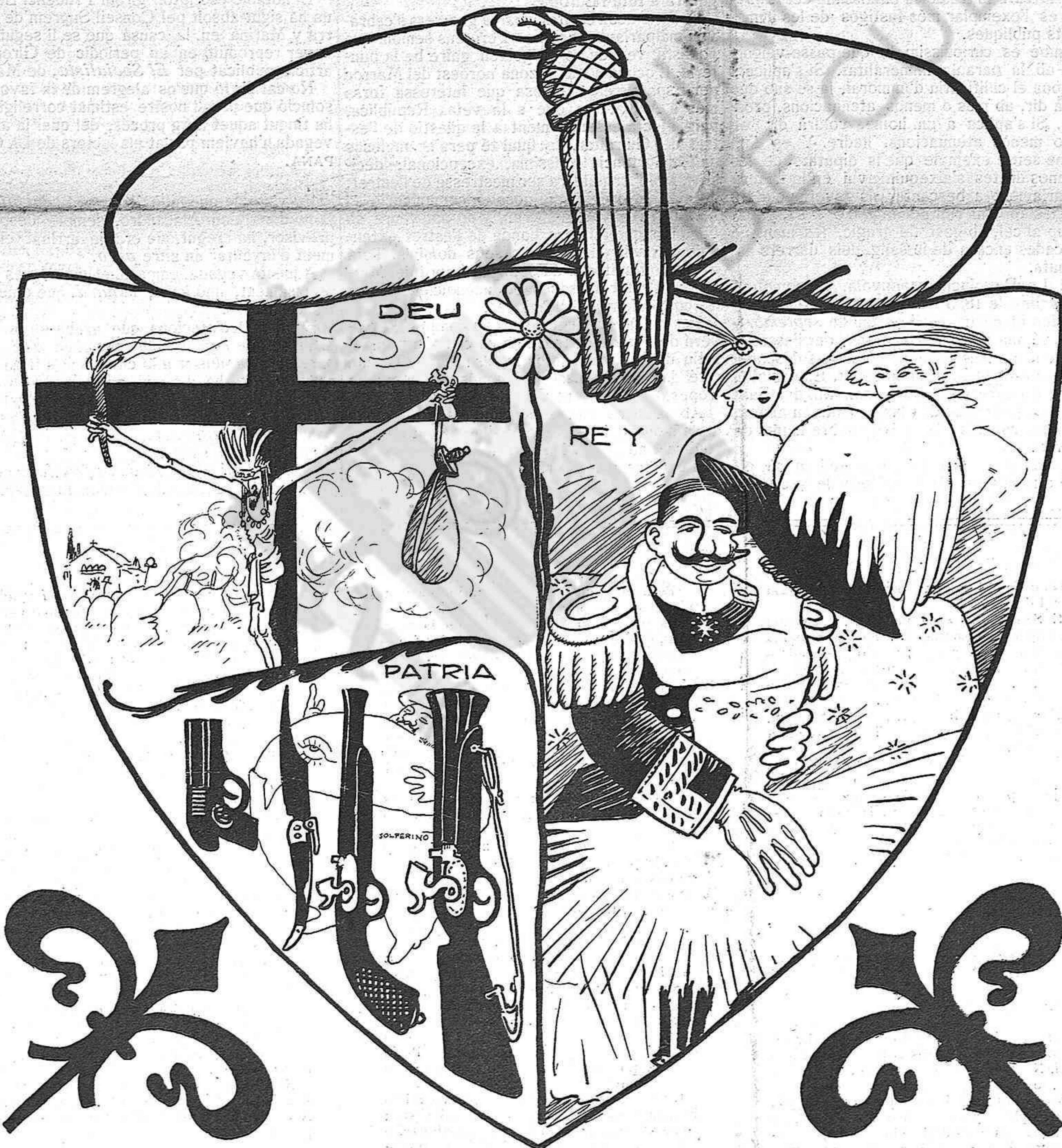
CADA NÚMERO 5 CENTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SÚSCRIPCIÓ:
Fòra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—EXTRANGER, 2'50

La monarquia d'en Jaumet

EL SEU ESCUT

LA SETMANA

Si la llum del bon sentit no'ns fa la mercè d'il·luminar als pares de la patria, les Corts de Càdiz, aquelles memorables Corts que tantes vegades han fet vibrar la lira dels poetes, van a costarnos caríssimes. Potser fins resultarà que, ben comptat, hauria sigut millor que les tals Corts no haguessin mai existit.

A cada moment, ab tal o qual pretext, però sempre cobrint el dolorós *sabllasso* ab el pabelló de les inol·ludables Corts, surt algú demanantnos quartos.

L'any passat, 1910, era'l primer centenari de la seva reunió. Doncs, instància al Congrés sollicitant una subvenció pera celebrar a Càdiz ab tota solemnitat aquella fetxa gloriosa.

L'any vinent, 1912, serà el primer centenari de la Constitució per les repetides Corts confectionada. Y ja tornem a serhi. Altra vegada s'ha presentat al Parlament la consabuda petició de fondos, destinats a la commemoració, que's vol celebrar també a Càdiz, del naixement del nostre primer Codig politic.

Obert el camí a la commemoració y al corresponent gasto, jaont anirem a parar? Ab una mica de bona voluntat y ganes de divertir-se, cada dia es el centenari d'una cosa o altra.

Per exemple: Si l'any que ve celebrem el Centenari de la Constitució de 1812, ¿per què l'altre any, o sigui el 1913, no hem de poder celebrar el Centenari del seu aniversari primer, y l'any que vingui el de l'aniversari segon, y aixís successivament?...

Bo es recordarse dels avant-passats y dedicar en dies oportuns un piadós record a la seva memoria, però—diguemho clar—això de tirar la casa per la finestra perquè fa anys que l'avi va venir al món, mentres els néts van descalços y molts dies se queden sense sopar, ens sembla una broma de gust bastant dubtós y una manera molt extranya d'estimar a la familia.

L'altre dissabte, per 178 vots contra 63, va aprovar definitivament el Senat el projecte de llei d'abolició dels Consums.

Són tantes y tan oposades les opinions que sobre aquesta reforma s'han llessat al vent, que no'ns sentim ab valor pera afegirhi la nostra.

Segons uns, la nova llei va a ser un fracas ruidosíssim; segons altres, serà una millora d'incalculable transcendencia; aquets juren y perjuren que ha sigut feta sòlsament a benefici dels rics; aquelles creuen que'ls unics per ella favorescuts seran els pobres...

¿Paraules, fantasies, música celestial? Nosaltres no ho sabem. Però, com que un fet val més que cent suposicions, tot esperant que l'experiencia permeti judicar la reforma ab coneixement de causa, per avui ens limitarem a reproduir les següents alarmants observacions que un diari acaba de publicar, referintse a una població aont tenen ja temps hà implantada la discutida reforma:

«En Alicante, aparte de los apuros que está costando al Municipio la sustitución de dicho impuesto por otro que resuelva su difícil situa-

Els cabecilles carlins d'ahir y els cabecilles carlins d'avui

Saballs

Tristany

Mariano de la Coloma

Auguet

Miret

Dorregaray

Duc de Solferino

Lluís Argemí

Bartomeu Trias

Dalmaci Iglesias

Emili Sicars

Miquel Junyent

y la gallardia ab que'l quefe del ministeri s'ha defensat de les furioses escameses dels conservadors ab motiu de la discussió d'aquet projecte redimeix al senyor Canalejas de la colla de pecats d'indecisió que ve cometent desde que ocupa el poder.

Naturalment que'l projecte aprovat no es una perfecció, però nosaltres no som dels que maldien del sol perquè té taques y al pic de l'istiu amoina un xic massa. Les perturbacions que puga portar aquesta llei a l'aplicarse y al posar en vigor els nous impostos no són tan importants que'ns puguin fer oblidar els immensos beneficis que la supressió dels consums significa.

L'impost de consums no té, avui, defensa possible. És immoral perquè fomenta el matuteig y fa que les persones més morigerades oblidin el sentit de l'honoradesa fins a l'extrem de considerar que no constitueix falta l'enganyar al fisc y l'estafar a l'erari comunal; es perturbador perquè posa traves a la lliure circulació y fa sovintejar els escandols; es humiliant perquè sotmet a tothom a la barroera fiscalisació d'una administració necessàriament desconfiada; es absurd perquè vol tancar les ciutats ab un cercle estúpid, avui que les ciutats són obertes a l'espai; es injust perquè tot l'impost cau principalment sobre'ls articles de primera necessitat y fa la vida dels pobres impossible. Podran haverse combatut els nous impostos ab que, per necessitat, s'han de compensar les baixes que en la recaudació municipal y de les rendes de l'Estat significa la supressió dels arcaics consums, però ningú s'ha atrevit a defensar l'odiós impost, que venia a robar un mos de pa a la fam del pobre a l'acte just en que aquet se'l ficava adalardament a la boca.

A esmenar lo que's pugui de lo que s'hagi fet malament; a millorar, ab bona voluntat, les maneres de compensar de ses perdes les hisendes municipals; a fer les noves càrregues equitatives, procurant que recaiguin principalment sobre les riqueses sobreres. Però consideri tothom que per injustos, per lesius, per perturbadors que fossin els nous impostos a pagar, mai ho foren de bon tros tant com el suprimint impost de consums.

El senyor Canalejas ha donat molts cops a la ferradura; no li regategem l'elogi avui que n'ha donat un al clau.

JEPH DE JESPU

Inspirem amor a les virtuts socials y apreci de les obligacions domèstiques, y fem conèixer que no hi ha plaer ni veritable gloria fóra de les virtuts.—*Jovellanos.*

Madrid s'acaba de fer public que hi ha un diputat que, estant legalment domiciliat en una població de Guipúzcoa, quan an ell li convé's fa passar per veí madrileny, y fins algunes vegades ha arribat a votar com elector de la Cori.

—Vaia una raresa!—exclamarà el marquès de Marianao, si llegeix la noticia.—Jo sé un senyor que, ab tot y estar empadonat en un poblet per l'estil de Cambrils, ha sigut alcalde d'una importantíssima capital de provincia que al cap d'amunt del seu escut hi ostenta una rata-pinyada.

Y no dirà cap bola, l'apacible marquès.

Sembla mentida que l'orgue de don Alacandro, tan amic dels seus amics, hagi deixat passar, com ara acaba de ferho, una ocasió que li venia que ni pintada pera dedicar un sorollós bombo a un dels *conspicuos* del lerrouxisme.

L'altre divendres va celebrar el «Real Club Nautic de Barcelona» ab un banquet a la *Maison Dorée* l'exit de les passades regates.

La festa, com es natural, tractantse d'un *Real Club*, va ser realment monàrquica, y en aquet sentit varen donarse al final els *vivas* de reglament.

Y saben qui assistí a l'acte, sense que en ell dongués cap nota discordant, ans al contrari, apareixent com un dels comensals més entusiasmats?

El senyor Ardura, regidor rrrrevolucionari y rrrradical y fervent admirador de don Alacandro.

Esperem que'l senyor Ardura, agradablement sorprès, agrairà aquestes breus ratlles que al registrar un fet tan digne de ser conegut, venen a subsanar l'inexplicable oblid soferit pels seus entranyables amics d'*El Progreso*.

A Mejic, com ja saben els nostres lectors, després de llarga y despietada lluita, iniciada pel patrici Madero, ha sigut expulsat del poder el «crudel» Porfirí Díaz.

Però, desde la caiguda del vell president, ha succeït:

Que a Culiacán els maderistes han fet els comptes al governador de la provincia;

Que a la regió d'Aliar vuit ciutadans han sigut fusellats pels maderistes,

Y que a la capital, la forsa pública—naturalment, maderista—ha fet foc sobre una manifestació quelcom tumultuosa, matant a nou dels manifestants.

Potser anem a dir un desatino, però ¿saben tot això quina reflexió ens sugereix?

Que per haver de succeir lo mateix que abans, no valia la pena de treure al «crudel» Porfirí Díaz.

Don Jaume ha enviat 500 *peles* pera les víctimes carlines de Sant Feliu.

Veuen? Això es una bona acció. Per acabar-la d'arrodonir sols calia que acompanyés el *chec* de quatre mots de lletra dient: «Ara no us ho malgasteu ab pa.»

O ab pólvora, que, segons se veu, es el pa eucaristic d'aquesta genteta.

Llegeixin:

«Al cerrarse el Parlamento, el jefe de los radicales, señor Lerroxx, irá a pasar una temporada a los baños de Fortuna.»

Paveries de l'amigo. Volen més *Fortuna* que passar d'obrer a propietari d'automobil?

Això es més que banyarse en Fortuna... Es banyarse en aigua de roses.

Com sia que'l local del Circol Tradicionalista de la Riera de Sant Joan, afectat per la reforma, ha d'anar aviat a terra, els carlins estan ara molt atrafegats buscant casa.

Nosaltres els en sabem una. Una de molt maca, ab vistes a uns magnífics jardins, molt a proposit pera'ls partidaris de don Jaume.

La gavia dels lleons, del Parc.

Quinze centims defraudats. L'aviador Vedrines, al fer la darrera etapa del cèlebre raid, va portar una carta particular desde San Sebastián a Madrid.

Se veu que an aquet senyor, a l'entrar en *aires* hispanics, li van agafar aficions de polític espanyol; y va voler estafar els 15 centims del franqueig fent servir la màquina voladora de sello del Congrés.

En el fons, la defraudació es idèntica. La diferencia està en el perill.

La coupletista *Chelito* ha donat la seva opinió sobres la tan debatuda qüestió de la pornografia.

Y, entre altres coses, ha dit que coneix a don Dalmacio de veure'l a l'«Edén» y sentirli demanar *La pulga! La pulga!* ab insistència. Ja pot ser, ja.

Aquesta gent no surt mai d'entremitg d'insectes domèstics:

De nits, se fa ab les *pulgas*; de dies, ab els *escarabats*.

Desde una de les finestres del Vaticà, el papa Sastre contemplava el pas de l'aviador Beaumont, que volava a una alçada de mil metres.

Y afegeixen els que donen la noticia: «Pio X, emocionat, envia a l'aviador la benedicció.»

Ja n'hi havia per emocionar. El més infalible, el més gran, el més poderós dels mortals veure's a tan baixa altura, comparat ab un insignificant *dimoniet de la ciencia!*

Es l'*atterrissage* forsat del ranci catolicisme!

An en Palaudaries l'han hagut de tancar al manicomi, y's troba allí cuidat per una monja molt guapa.

Un dia l'asilat crida al Director de l'establiment.

—Voldria que'm cambiessin l'hermana—li diu. Aquesta que'm cuida no farà sinó agrarvarme el mal.

—Per què?

—Perquè es, rossa, y precisament jo *estic boig* per les rosses.

Pagès que caves la terra, d'escarrassarte ¿qu'en treus? ¿No sabs que al món hi ha llagosta, glassades, pugó... y governs?

Sento di:—Els regidors roben, els regidors s'enriqueixen!... Però no sé, el to ab que ho diuen, si es de repulsa o d'enveja.

—Diputat, ¿no's va prometre que'ns daria això y allò? —Es ben vritat; però era abans de les eleccions.

L. WATT